

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Magni Servi Dei P. Julii Mancinelli Societatis Jesu

Cellesi, Jacopo

Oeniponti, 1677

VIII. Visiones Angelorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42734

A deo caro
prævalet
spiritui,
ubi comi-
nus inicitur
alea.

Redit ad P.
Julium, &
juvatur.

Vidit enim
illo orante
per salutarem
visionem
aem.

in præsentia ipsius Dei mereretur videre. Accidit subinde huic tali, (nescio quem illum, an infelicem inter beatitates, an beatum inter infortunia appellem.) Accidit illi, inquam, interfuisse violentæ occasione, in qua pudicitiaë florem amisit. Adeò caro prævalet spiritui, ubi cominus certaminis subitur alea; cecidit, heu cecidit, verùm bonus ei habitus, & laudabilis consuetudo porrexere labenti manum, potuere illum sublevare, & eo adducere, ut vellet adire Patrem Julium, errorem detegeret, plangeret, consilium exposceret, ejus auxilium & orationes imploraret. Facile unusquisque prudens sibi imaginari poterit, quid studio, qua animi contentione fecerit Pater Julius, quamq; sedulo ejus causam apud Refugium peccatorum egerit. Dùm is in Collegio nostro infelicem Deo, & sanctissimæ Virgini commendat, juvenis ille domi suæ formidabili interest visioni. Vidit se à dæmonibus per aëra ad inferos raptari; confusione & metu exanimem, non immemorem tamen doctrinæ à confessario traditæ de imploranda sanctissima Patronâ, ad illam totis viribus recurrisse & illam precibus Patris Julij flexam auxilium opportunum accelerasse. Objecit se periclitanti juveni visibilem cum Angelo custode, cui præcepit, dæmones quantocyus abigeret, quod & momento factum; & misellus ille unguibus infernalium harpyiarum liber statim in sinum sui Patris Julij se recepit, iterùmque de novo se confessione expiavit.

C A P V T VIII.

Visiones Angelorum.

Raræ sunt visiones supra narratæ, vel de Deo, vel de Beatissima Virgine, in quibus non viderit etiam Pater Julius angelos, sed hic afferemus pauculas in quibus
foli,

foli, & quidem primario apparere angeli. Jam diximus alias, ipsum sæpius vidisse angelum suum custodem, qui ipsi aderat solatio, & consilio, ubi opus esset: sic etiam interlitandum sæpius vidit angelos, qui ipsi ex ærario paradisi ex vasis ditissimis profuderunt supra aram aurum & argentum una cum pretiosissimis gemmis. Inter contemplandum Beatissimæ Virginis dotes explicarunt ipsi stellas regalis coronæ usque ad septimam, & sæpè numero alias; quando illos vidit oculis corporeis humana sub specie, et si subinde visiones fuerint merè intellectuales, & angeli intra ipsum multas operati sint actiones, uti harmonias internas, cælestes influxus, illustrationes clarissimas aliis in locis à nobis relatas. Ita Zacharias cap. 1. & 2. fatetur angelum, qui cum ipso loquebatur, fuisse intra ipsum. Nihilominus semper, siue sensibus se sisterent externis, siue moverent internos, perquam certus erat de eorum, præsentia. XII. Augusti anno 1608. totum diem ambulaverat pedes vestigia cujusdam sui pænitentis secutus, insignis peccatoris, ut illum ad confessionem aliquamdiu intermissam sollicitaret. Æstus erat intolerabilis, accesserat asperrimus dolor palati & gingivarum, quem vapor calidior ex stomacho ascendens ipsi creaverat cerebrum inflammans cum intenso cruciatu, adeo ut pessimè haberet. Et quia mala hæc jam per viginti continuos annos inveterata modicam de se spem dabant aliquando cessatura, immò incrementum sumptura cum ætate videbantur, propinquantibus etiam paulatim doloribus, & ærumnis mortis, anxius hæsit, an non petere tandem finem vitæ à Deo expediret. Postea tamen animosior factus, abjectionem animi interpretatus nolle pati, quod esset virtuti tam necessaria eos, decrevit patientiam, & fortitudinem petere; secundum quæ orandi studio solitis corporis afflictionibus, & examini conscientiæ se dedit. Tum enim verò sibi sensit dici, servis Dei minimè

Pp

peregrini-

Hic agitur
primatio
de visioni-
bus ange-
lorum se-
paratis.

Angeli ex-
plicarunt
ipsi subin-
de visio-
nem.

Quanti fa-
ceret suos
pæniten-
tes.

Anceps he-
ret, utrum
non tan-
dem finem
petere vitæ
deberet.

Decrevit
patientiam
& fortitu-
dinem pe-
tere.

peregrinum videri debere, pati, immo illos potius gaudere oportere, quòd hinc non mediocris illis gloriæ gradus, & incrementum accederet in cælo.

Choros vidit angelorum.

Hujus dicti veritatem mox pleno consensu approbavit Pater Julius, & statim vidit se in amænissimum translatum locum, tanquam in hortum delictis affluentem; illic chororum habuit pulcherrimorum Angelorum cum totidem parvulis octo vel decem annorum, itidem longè maxime pulchellis. Duxerunt choreas manibus invicem innexis eâ dexteritate, & venustate motuum, ut verbis explicari nequeat. Admodulabantur voces suavissimæ, quibuscum corporum agilitas, & pedum plausus mirificè concordabant. Salii in medium accepti circumdabantur præcentoribus musicis, qui & ipsi gestu, & voce choros animabant. Intererat, & perfruebatur Pater Julius hac festivitate illa suavi cum animi voluptate, quam unusquisque sibi facillè imaginari potest, hoc liquidius inescatus delictis, quanto, quod oculis hauriebat, per experientiam transmittebat ad cor, totus harmonia, totus oscen, ac si pars magna esset illius chori angelici. Et sanè vix se capiebat, quo pacto tam bene & sonaret, & caneret. Permultum illa dulcedine incessit desiderium, sicuti alias retulimus, ubi ipsi contigit in certamine non exorbitare, experiundi à se solo. Quo animadverso aligerorum unus mira cum gratia ac venustate suam ei lyram obtulit. Caput sonare, & cantare solus; verùm misellus neque sono, neque voce redibat in viam; hoc studiosius enitebatur, & verba, & chordas incredibilem sollicitudine attemperare; frustra. Hoc magis absonebat, & obtundebat tanquam anser inter olores, aut cicada cælestes inter oscines. Nec syllabula ipsi vel concors vel concolor excidebat, tametsi nihil non conaretur, totus confusus, & vilipensus. Et ille aliger graciosulus, qui ponè adstabat, & eum ludentem arbitrabatur, ludos ipsum faciebat.

Ipsè canebat, & sonabat.

Volebat solus experiri.

Anser inter olores.

ciebat, & ejus ineptias graphicè deridebat, ut tamen non nihil ipsum animaret, & spiritum adderet, receptâ chely cepit plus quam humanos redordiri modulos. Verba erant

Cittadino del cielo ti rallegra

E lassa ogni tristezza!

Cæli futurus incola,

Relinque terra vincula!

Atque ita porrò, donec immensa dulcedo terminavit visionem. Multo tempore mansit ipsi gaudium hoc in corde, absterfo omni animi mœrore, ac nubilo. Altero die non poterat sibi temperare, quin duas hac super visione componeret cantiones, quarum initium est ipsissimus angeli versiculus, atque ita easdem est profecutus non sine gratiosa elegantia & lepore, tamen plus quinquaginta abiissent anni, nullum cum versum aut plectrum tetigisset, quæ quidem cantionculæ modulis musicis trium vocum accomodatae sunt in honorem, ac venerationem servi Dei, & ego eas vidi in notis.

Composuit
hac super
visione
cantiones.

Illas can-
tiones vidi
notis ex-
pressas.

Diversus planè ab hoc ludus fuit non dico sub imagine saltus aut concentus, sed per arma, quem sibi calendis Augusti anno 1607. ab angelorum manipulo vidit representari postridie Sancti Patris Ignatii. Sub noctem, postquam solitis suis afflictionum, & piarum precum perlitavit operibus, raptus est in locum subterraneum obscurum, ubi duas vidit concurrentes turmas in corporibus humanis strictis gladiis periculosum certamen cientes, mutuis vulneribus punctim cæsum cum terrore spectantium collisas. Magna eum, pia tamen curiositas incessit, quid subesset mysterij, quive forent utrinque armati. Fuit ipsi revelatum esse angelos Dei, qui cum spiritibus rebellibus congregarentur, certis omnes filios Ducis Mandragonis interficiendi, dum essent parvuli. Tum ipsi in mentem venit pro-

Concur-
rentes acies
sub terrâ.

P Julius
pugnat
precibus
cum ange-
lis nigris.

Pp 2

missi

Cupiebat
angelos
bonos ad-
juvare con-
tra stygios.

Acceptit co-
ronas de
manu an-
gelorum.

Pedes Apo-
stolorum.

Quatuor
angeli ipsi
apparent.

Quarti co-
rona dimi-
diata.

Etiā Cœ-
lum urba-
nè agit.

missi Principi de Stigliano matri dicti Ducis, facti, velle se suis in orationibus illorum filiorum memoriam habere, & in sacrificio Missæ quotidie eorum recordari, id quod eatenus accuratè, & ex fide præstiterat. Propterea magno perfusus gaudio fuit ex illo prælio, cogitabátque de modo, quo & ipse posset angelos adjuvare adversus stygios satellites, cum & ipsi videretur conflictus, illos suo periculo perpetrari. Exitus pugnae secundus fuit ex parte cæli. Et bene cogitari poterat, angelos bonos nullo modo inituros prælium cum demonibus approbante cælo, nisi certi essent potiundæ victoriæ. Etiam alias in signum victoriæ de se, de mundo, de styge relatæ accepit Pater Julius coronas de manu angelorum.

Res sequentem in modum successit. Morabatur tunc temporis in nostro Collegio Perusino, cum certus quidam Pater Provincialis venit de more ad visitandum Collegium. Humilis Dei servus, sicut ejus ferebat consuetudo, cogitabat omnes suas reculas & maximè scripta ad pedes (ut vocamus) Apostolorum deferre, ut de ipsis suo arbitratu Pater Provincialis disponderet. Intercessit huic ejus consilio recordario mentis non satis serena, superiorem illum sæpius minùs clementer secum egisse, utpote justo rigidiorum, qui modi paulo duriusculi erga se adhibiti in mentem nunc venientes remorabantur illum pauxillum, ne se extemplo resolveret. Agebat tunc temporis gratias in Sacrario post Sacrificium; cum ecce illi quatuor angeli longè bellissimi in forma corporea apparent, quorum unusquisque manu pulcherrimam gestabat coronam ex auro; verum quarti corona dimidiata duntaxat erat, non integra. Tunc unus ex eis dixit, Deum ipsi tres coronas mittere in præmium trium votorum, exactè ab ipso observatorum, quartam complendam, ubi ipse majori triumphasset victoriâ in re, quam mente agitaret. Resolvit se ergo extemplo
Pater

Pater Julius, ac cum omni generosa submissione se ac sua cuncta ad Patris Provincialis pedes abjecit. Nec hoc duntaxat casu Pater Julius coronatus ab angelis fuit, qui se ipsum toties vicit, & de dæmoniis tam frequenter triumphavit.

In Russia Constantinopoli redux post mensem integrum itineri impensum per opaca sylvarum, & aperta camporum, cum nihil comederet nisi mel silvestre, quod ipsi loco panis, & opsonij erat, potius oratione, quam cibo sustentatus nocte quadam raptus fuit in Sacram ædem Lauretanam, ubi coram sua carissima matre, quæ illum illic vocaverat in Societatem filii sui, prolixius orans prostraverat preces suas consuetas; Perfice opus, quod capisti; audivit uni angelorum illic præsentium præcipientem; Honora mihi devotum servum, & ille mox coronam auream grandem, quæ unam accensarum lampadum circumdederat, refixam per spatium intermedii aeris cum campanula ex ea pendula & ad motum sonora Patri Julio detulit, illiusque capiti venerabundus imposuit. Pater Julius clarissimè campanulæ percipiebat sonum, & videbat à Sanctissima Matre perbenignis se oculis respici. Pari ferè modo festivâ Sanctæ Mariæ Magdalenæ luce anno 1611. incredibili hujus præsentis vitæ correptus tædio, ut plane se ad mortem promptissimè, & cum gaudio oppetendam paratissimum sentiret, mentem oculosque ad Deum laudandum sustulit, seque ad omnem ejus nutum, & dispositionem obtulit. Quo facto in loco cæli eminentiore angelum conspexit, qui ipsi coronam commonstrabat multò pretiosissimam, quæ ex omni parte splendores scintillando dispergebat: ex quo intellexit id genus præmiorum à Deo illis parari, qui pro ipso pati decrevissent; unde perfec-

fiones esse gratiarum maximas.

PP 3

CAPVT

Rapitur in
S. ædem
Laureta-
nam.

Mandatum
angelo;
honora
mihi ser-
vum devo-
rum.

Honoratus
à Deiparâ,
& ab ange-
lo.

Ostensa est
ipsi ab an-
gelo gloria
sua.